

Puterea mărturiei personale

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci noi nu _____ să nu _____ despre ce am _____ și am _____.” (Faptele apostolilor 4:20)

Există o putere deosebită în relatarea experienței personale. Când inima este încălzită de dragostea lui Hristos și suntem schimbați prin harul Său, avem ceva semnificativ de spus despre El. Un lucru este să povestim ce a făcut Isus pentru altcineva și cu totul altceva este să spunem ce a făcut El pentru noi, în mod personal.

E dificil să aduci argumente contra experienței personale. Oamenii pot să îți comenteze credința, felul în care interpretezi un text sau chiar și să ia în râs religia, în general. Însă, când cineva poate spune: „Cândva eram fără speranță și acum am speranță; eram copleșit de vină, dar acum simt pace; nu aveam niciun rost în viață, dar acum am un scop”, chiar și cei sceptici simt impactul puterii Evangheliei.

Cu toate că unii oameni au parte de convertiri subite și dramatice, așa cum i s-a întâmplat apostolului Pavel pe drumul spre Damasc, mult mai adesea o convertire are loc pe măsură ce omul își dă seama tot mai mult cât de valoros este Mântuitorul, are o apreciere profundă a harului Său și un simțământ adânc de recunoștință pentru mântuirea oferită fără plată. Hristos reorientează în mod radical viața noastră. Aceasta este experiența de care lumea are nevoie cu disperare și pe care o dorește.

11 iulie – Ziua Misiunii mondiale (colectă Misiunea mondială)

1. De ce crezi că Isus l-a trimis pe acel om să spună familiei și prietenilor săi în Decapole ce i-a făcut Domnul în loc să îl țină lângă El și să-l ajute să crească în credință?

Marcu 5:15-20 _____

Termenul *Decapole* este format din două cuvinte: *deca*, „zece”, și *polis*, „orașe, cetăți”. În primul secol, regiunea Decapole cuprindea zece cetăți situate de-a lungul țărmului Mării Galileei, unite prin limbă și cultură. Multă lume îl cunoștea pe îndrăcitul din acea regiune. El semănase frică în inima oamenilor prin comportamentul său impredictibil și violent. Dar Isus a văzut în el o ființă care tânjea după ceva mai bun și l-a eliberat în mod minunat de demonii care îl chinuiau.

Când au auzit că Isus le-a permis demonilor să intre în turma de porci și că aceștia s-au aruncat în mare, localnicii au venit să vadă ce se întâmplase. Evanghelia după Marcu spune: „Au venit la Isus, și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci șezând jos, îmbrăcat și întreg la minte; și s-au înspăimântat” (Marcu 5:15). Omul era din nou „întreg” din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual. Esența Evangheliei este refacerea oamenilor zdrobiți de păcate, readucerea lor la starea pentru care Hristos i-a creat.

Cine altcineva ar fi fost mai potrivit să ajungă la acele zece cetăți, la Decapole, decât îndrăcitul transformat care putea să-și prezinte experiența înaintea tuturor oamenilor din întreaga zonă? Iată ce spune Ellen G. White: „Ca martori ai lui Hristos, trebuie să spunem ce știm, ce am văzut, auzit și simțit. Dacă L-am urmat pe Isus pas cu pas, vom avea ceva foarte precis de spus cu privire la felul în care El ne-a condus. Putem spune că am pus la probă făgăduința Lui și am văzut că este adevărată. Putem mărturisi ce știm noi despre harul lui Hristos. Aceasta e mărturisirea pe care o cere Domnul și din lipsa căreia lumea pierе.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 340

Adesea, pentru a aduce o schimbare în lume, Dumnezeu folosește martori neobișnuiți, schimbați prin harul Său.

Care este istoria convertirii tale? Ce le spui altora despre felul în care L-ai cunoscut pe Isus? Ce i-ai putea povesti unui om neconvertit căruia i-ar putea face bine să audă experiența ta?

Era duminică dimineața devreme și cele două Marii se grăbeau spre mormântul lui Hristos. Nu mergeau pentru a-l cere ceva. Ce le-ar fi putut oferi un om mort? Ultima dată când L-au văzut, trupul Lui era însângerat, rănit și zdrobit. Scenele de la cruce se întipăriseră adânc în mintea lor. Acum, pur și simplu, ele își făceau datoria. Pline de durere, își croiau drum spre mormânt pentru a îmbălsăma trupul Lui. Umbrele sumbre ale deznădejdiei învăluiseră viața lor în întunericul disperării. Viitorul era nesigur și le oferea puțină speranță. Dar, când au ajuns la mormânt, femeile au fost uluite să-l vadă gol.

2. Cum a descris Matei evenimentele din dimineața aceea?

Matei 28:5,6 _____

Acum, femeile erau copleșite de bucurie. Norii negri de tristețe se risipiseră în lumina soarelui din zorii acelei dimineți. Noaptea întristării lor se terminase. Bucuria le împodobește chipul și cântece de veselie au luat locul lacrimilor de jale.

3. Care a fost reacția Mariei când a descoperit că Hristos înviase?

Marcu 16:1-11 _____

După ce s-a întâlnit cu Hristos cel înviat, Maria a alergat să povestească cele întâmplate. Vestea bună există pentru a fi împărtășită, și Maria nu putea să tacă. Hristos era viu! Mormântul Său era gol, și lumea trebuia să afle acest lucru. Și noi, când ne întâlnim pe drumul vieții cu Isus cel înviat, trebuie să alergăm să povestim ce ni s-a întâmplat, deoarece vestea bună există pentru a fi împărtășită.

Este surprinzător și faptul că, deși Isus le spusese mai dinainte că El urma să moară și să învie, ucenicii – cei pe care Isus i-a ales – au refuzat să creadă mărturia Mariei. „Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o” (Marcu 16:11). Astfel, dacă nici chiar ucenicii lui Isus nu au crezut imediat, nu ar trebui să fim surprinși dacă ceilalți nu acceptă imediat cuvintele noastre.

Când a fost ultima dată când mărturia ta a fost respinsă? Cum ai reacționat și ce ai învățat din acea experiență?

4. Care a fost reacția celor din Sinedriu față de mărturia dată de Petru și Ioan și ce au înțeles ei?

Faptele 4:13 _____

Biserica Noului Testament a avut o creștere explozivă. În Ziua Cincizecimii s-au botezat trei mii de oameni (Faptele 2:41) și, câteva săptămâni mai târziu, alte mii de oameni s-au adăugat bisericii (Faptele 4:4). Curând, autoritățile și-au dat seama ce se întâmpla. Acești credincioși fuseseră cu Hristos. Ei fuseseră transformați prin harul Său și nu mai puteau să tacă.

5. Ce s-a întâmplat când autoritățile au încercat să-i reducă la tăcere pe Petru și Ioan? Care a fost răspunsul lor?

Faptele 4:1-20 _____

Acești credincioși erau ființe noi în Hristos și trebuiau să-și spună povestea. Petru, un pescar cu gura mare, a fost transformat prin harul lui Dumnezeu. Iacov și Ioan, „Fiii tunetului”, care aveau o fire impulsivă, au fost transformați prin harul lui Dumnezeu. Toma necredinciosul a fost și el transformat prin harul lui Dumnezeu. Ucenicii și membrii bisericii timpurii au avut fiecare propria poveste de spus și nu au putut să tacă. Remarcă această declarație a lui Ellen G. White în cartea *Calea către Hristos*: „De îndată ce un om vine la Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut și altora ce minunat prieten a găsit în Hristos, căci adevărul mântuitor și sfințitor nu poate fi ascuns în inima sa” (p. 78).

Observă și ce au spus conducătorii religioși (vers. 16). Ei au recunoscut în mod deschis realitatea minunii care fusese înfăptuită – omul vindecat stătea în picioare acolo, în fața lor, dar ei au refuzat să-și schimbe atitudinea. Totuși, în ciuda acestei sfidări fățișe, Petru și Ioan nu aveau de gând să-și retragă mărturia.

Ce relație există între a-L cunoaște pe Hristos și a le spune altora despre El? De ce cunoașterea personală a lui Isus este atât de importantă pentru a fi în stare să mărturisim despre El?

În Faptele 26, îl găsim pe apostolul Pavel stând înaintea împăratului Agripa ca prizonier. Adresându-i-se direct, Pavel dă o mărturie personală, vorbind despre viața lui nu doar ca persecutor al adepților lui Isus, ci și despre viața lui de după convertire, ca martor al lui Isus și al făgăduinței învierii morților (vers. 8).

Când Pavel s-a convertit, pe drumul spre Damasc, Domnul i-a vorbit astfel: „M-am arătat ție ca să te pun slujitor și martor atât al lucrurilor pe care le-ai văzut, cât și al lucrurilor pe care Mă vei vedea făcându-le” (vers. 16). Împărtășirea credinței este întotdeauna o experiență dinamică. Înseamnă să spunem ce a făcut Hristos pentru noi în trecut, ce face El în viața noastră astăzi și ce va realiza pentru noi în viitor.

Când ne povestim experiența personală, accentul nu va fi pus pe ce am făcut noi, ci pe ceea ce a făcut Hristos. El este Dumnezeu care ne iartă neleguirile, ne vindecă bolile, ne încununează cu bunătate și îndurare și ne satură de bunătăți (Psalmii 103:3-5). A ne povesti experiența înseamnă să le spunem și altora despre harul Său minunat. Este o declarație despre întâlnirea noastră personală cu acest Dumnezeu al unui har atât de minunat.

6. Ce asemănări găsești între experiența lui Ioan și cea a lui Pavel?

1 Ioan 1:1-3 _____

Galateni 2:20 _____

Deși au avut experiențe de viață diferite, Ioan și Pavel s-au întâlnit fiecare personal cu Isus. Experiența lor cu Isus nu a avut loc într-un moment anume, în trecut, și s-a încheiat acolo. A fost o experiență continuă, zilnică, de bucurie în dragostea Sa și de umblare în lumina adevărului Său.

Poate convertirea să aparțină de domeniul trecutului și atât? Citește afirmația lui Ellen G. White despre cei care au crezut că tot ce contează este experiența convertirii lor din trecut: „De parcă, odată ce au cunoscut ceva despre religie, nu mai au nevoie să se convertească zilnic; dar noi trebuie să ne convertim în fiecare zi, fiecare dintre noi.” – *Manuscript Releases*, vol. 4, p. 46

Indiferent de experiența din trecut, chiar dacă a fost puternică sau dramatică, de ce este important să avem o relație cu Domnul zi de zi, să vedem bunătatea Sa, puterea Sa și faptul că El este real?

Să privim din nou la Pavel în timp ce se afla înaintea lui Agripa. Apostolul stă în fața acestui om – ultimul în linia de succesiune a împăraților evrei și a casei lui Irod. Agripa pretindea că este evreu, dar, în adâncul inimii, era roman (vezi *Comentariile biblice AZS*, vol. 6, p. 436). Apostolul îmbătrânit, ostenit de călătoriile sale misionare și purtând urmele luptei dintre bine și rău, stă acolo cu inima plină de dragostea lui Dumnezeu și cu fața radiind de bunătatea Tatălui ceresc. Indiferent ce s-a întâmplat în viața lui și indiferent de persecuțiile și dificultățile prin care a trecut, el poate declara că Dumnezeu este bun.

Agripa este cinic, sceptic, împietrit și cu totul indiferent față de orice sistem autentic de valori. Prin contrast, Pavel este plin de credință, înflăcărat, devotat adevărului și neclintit în apărarea dreptății. Contrastul dintre cei doi bărbați nu putea fi mai clar decât atât. La proces, Pavel dorește să ia cuvântul și Agripa îi dă permisiunea să vorbească.

7. Ce mărturie a dat Pavel înaintea lui Agripa? Ce putem învăța de aici?

Faptele 26:1-32 _____

Bunătatea deschide inimi acolo unde duritatea le închide. Pavel este incredibil de binevoitor cu Agripa. El îl numește „cunoscător al tuturor obiceiurilor și controverselor iudeilor” (vers. 3, NTR). Apoi se lansează într-o discuție cu privire la convertirea sa.

8. Ce efect a avut asupra lui Agripa istoria convertirii lui Pavel? De ce crezi că a reacționat în felul acela?

Faptele 26:12-18,26-28 _____

Mărturia lui Pavel despre modul în care Isus i-a schimbat viața a avut un impact puternic asupra unui rege fără Dumnezeu. Nu există nicio mărturie atât de eficientă ca o viață schimbată. Mărturia unei vieți convertite în mod autentic are o influență uimitoare asupra altora – până și regii atei sunt mișcați de o viață transformată prin har. Chiar dacă nu am avut o convertire la fel de strălucită ca a lui Pavel, toți ar trebui să fim în stare să le spunem celorlalți ce înseamnă să îl cunoști pe Isus și să fii răscumpărat prin sângele Său.

Esența vieții de creștin constă într-o relație cu Isus atât de bogată, încât vom tânji să le spunem și altora despre El. Oricât de importantă ar fi o doctrină corectă, ea nu poate înlocui o viață transformată prin har și schimbată prin dragoste. Ellen G. White explică foarte clar acest lucru: „Mântuitorul știa că niciun argument, oricât de logic, nu ar fi înmuiat inimile învârtoșate și nu ar fi putut străpunge crusta egoismului și a spiritului lumesc. El știa că ucenicii Săi trebuiau să fie înzestrați cu putere cerească; că Evanghelia își va împlini lucrarea numai atunci când va fi vestită din inimi încălzite și cu buze elocvente, printr-o cunoaștere vie a Aceluia care este Calea, Adevărul și Viața.” – *Faptele apostolilor*, p. 31. În cartea *Hristos, Lumina lumii*, ea adaugă acest gând profund: „lubirea minunată a lui Hristos va înduioșa și va supune inimile acolo unde simpla înșirare a doctrinei nu va izbuti nimic” (p. 826).

Există oameni care cred că a da mărturie personală înseamnă să încerce să-i convingă pe ceilalți de adevărurile pe care le-au descoperit în Cuvântul lui Dumnezeu. Deși este important ca, la momentul potrivit, să facem cunoscute aceste adevăruri, mărturia personală are mai mult de-a face cu eliberarea de vină, cu pacea, mila, iertarea, puterea, speranța și bucuria pe care le-am găsit în darul vieții veșnice, oferit fără plată de Isus.

Pentru studiu suplimentar: Elen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. „Vrei să mă îndupleci”.

Studiu la rând:

Psalmii 146–Proverbele 2

Evangelizare, subcapitolul „Întâmpinarea problemelor cu privire la respectarea Sabatului”

1. Ce aleargă „cu iuțeală mare”?

2. Pe cine slăvește Domnul?

3. Care este soarta tuturor celor lacomi de câștig?

4. Cine anume nu mai găsește cărările vieții?

5. Care este singurul lucru din lumea noastră pe care ne putem sprijini?

Text-cheie: Marcu 5:1-20.

Pasaje biblice în studiu: Marcu 5:1-20; 16:1-11; Faptele 4:1-20; 26:1-32.

I. Privire generală

Există o putere deosebită în mărturia personală. Când un om îl acceptă pe Hristos și viața lui se schimbă în mod extraordinar, ceilalți observă. Nu toate convertirile au loc instantaneu. Istoriile de viață ale unor oameni dependenți de droguri care l-au acceptat pe Hristos, ale unor alcoolici transformați prin har, ale unor oameni de afaceri egoiști și materialști schimbați prin dragostea lui Dumnezeu sunt emoționante, însă, cu siguranță, nu sunt singurele exemple de convertire.

Câteodată, și poate chiar mai adesea, Duhul Sfânt lucrează blând și în mod treptat în inima oamenilor. Sunt oameni care au fost crescuți în familii creștine evlavioase și care au de împărtășit o istorie valoroasă. Poate că nu s-au răzvrătit niciodată împotriva lui Isus, însă nici nu l-au fost devotați Lui pe deplin vreodată. Ei simt lucrarea Duhului Sfânt în viața lor și se predau lui Dumnezeu pe deplin. Mărturia lor este la fel de impresionantă ca experiențele de convertire dramatice și uimitoare. Nimeni nu se naște creștin. Ieremia spune: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9).

Apostolul Pavel adaugă: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23).

Întrucât fiecare din noi se află în această situație, toți avem nevoie de harul lui Dumnezeu. Convertirea nu este doar pentru câțiva aleși. Este pentru noi toți și, în virtutea acestui fapt, avem fiecare de povestit propria experiență. Experiența ta nu este a mea, iar istoria mea nu este ca a ta. Totuși, fiecare dintre noi, cei care am fost răscumpărați prin harul lui Dumnezeu și fascinați de dragostea Lui, avem o mărturie personală de împărtășit lumii.

II. Comentariu

Iată un test cu întrebări din Biblie pentru azi. Cine au fost primii misionari trimiși de Isus? Petru sau Ioan? Sau poate Toma, Filip sau un altul dintre ucenici? Răspunsul e surprinzător, căci nu cuprinde niciunul dintre numele menționate.

Primul misionar căruia Isus i-a încredințat o misiune a fost un om care, în trecut, fusese posedat de demoni, iar, ulterior, transformat prin harul Său. Acest martor neobișnuit a avut un impact extraordinar în Decapole – zece cetăți situate pe coasta de est a Mării Galileei. Îndrăcitul fusese posedat de demoni timp de mulți ani, fără speranță. Terorizase regiunea și semănase frică în inima celor care locuiau în zona aceea. Totuși, în adâncul inimii lui exista o dorință după ceva mai bun, o dorință pe care toți demonii nu au putut s-o stingă.

În ciuda forțelor demonice care îl ținuseră rob pe acest om, Marcu ne spune că, atunci când L-a văzut pe Isus, înderăcitul „a alergat [și] l s-a închinat” (Marcu 5:6). Scriptura ne spune că el era chinuit și posedat de o „legiune” de demoni. O legiune era „unitatea cea mai mare din armata romană... La capacitatea ei maximă, consta în șase mii de soldați.” (Vezi *Biblia de studiu arheologică*, p. 1633.) În Noul Testament, termenul „legiune” reprezintă un număr foarte mare. Isus nu a pierdut niciodată vreo bătălie cu forțele demonice, indiferent cât de multe au fost acestea. Hristos este Domnul nostru atotputernic și biruitor. Demonii nu pot concura cu măreția Lui putere.

Lucrarea lui Isus este întotdeauna desăvârșită. Odată ce a fost eliberat, înderăcitul a fost găsit „sezând jos, îmbrăcat și întreg la minte” (Marcu 5:15). De unde a avut hainele? Este posibil ca ucenicii să-i fi dat din hainele lor. Acum, el stătea la picioarele lui Isus, ascultând cu atenție cuvintele Sale și absorbind cu neșat adevărurile spirituale. Era întreg din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual. De-acum, singura lui dorință era să-L urmeze pe Isus. El dorea să devină unul dintre ucenicii Lui.

În evanghelia sa, Marcu consemnează faptul că fostul înderăcit îl ruga pe Isus să îi dea voie să urce în corabie și să rămână cu El (Marcu 5:18). Expresia folosită indică o dorință plină de pasiune și poate fi tradus cu „a implora”, „a ruga insistent” sau „a conjura”. Înseamnă un apel emoționant, fierbinte, stăruitor.

Răspunsul lui Isus este la fel de uimitor cum a fost și convertirea înderăcitului. Isus știa că acest înderăcit convertit și transformat putea face mai mult în acea regiune decât El și ucenicii. În acea regiune în care locuiau păgâni, prejudecățile față de Isus erau mari, însă pe unul de-al lor l-ar fi ascultat, mai ales pe unul cu reputația înderăcitului. În cele din urmă, ei aveau să fie pregătiți să-L primească pe Isus când El avea să vină din nou în acele locuri.

De aceea, Isus i-a zis: „Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine” (Marcu 5:19). Reacția omului a fost imediată. „El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau” (vers. 20). Verbul „a vesti” este *kerusso* și poate fi tradus cu „a proclama”, „a face public”. În intervalul scurt de timp pe care înderăcitul l-a petrecut cu Isus, viața lui a fost atât de radical schimbată, încât avea ceva de spus. Ne putem doar imagina impactul pe care mărturia lui l-a avut asupra miilor de oameni din cele zece cetăți ale regiunii Gadara. Când Isus S-a întors acolo, după nouă sau zece luni, oamenii, în mare parte păgâni, au fost receptivi la mesajul Lui. – Vezi Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 340–341.

Există un adevăr veșnic ce nu trebuie trecut cu vederea în relatarea aceasta. Și nici nu ar trebui umbrat de convertirea miraculoasă, extraordinară a înderăcitului, oricât de importantă ar fi. Hristos dorește să îi folosească pe toți cei care

vin la El. Îndrăcitul nu a avut avantajul de a petrece zilnic timp cu Isus, așa cum au avut ucenicii. El nu a avut ocazia să asculte predicile Sale sau să fie martor al minunilor, însă el avea un element indispensabil pentru a da mărturie – o viață schimbată. El avea cunoașterea personală a lui Hristos cel viu. Inima lui era plină de iubire pentru Stăpânul lui. Aceasta este esența mărturiei din Noul Testament. Ellen G. White afirmă atât de frumos lucrul acesta: „Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul pe care Cerul l-a ales pentru a-L descoperi lumii pe Hristos. Noi trebuie să recunoaștem harul Său, așa cum este făcut cunoscut prin sfinții din vechime; dar ceea ce are într-adevăr efect este mărturia propriei experiențe. Suntem martori pentru Dumnezeu atunci când descoperim în noi lucrarea unei puteri dumnezeiești.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 347. Credincioșii Noului Testament au dat mărturie pentru Hristos prin unicitatea personalităților lor. Fiecare dintre ei a avut diferite întâlniri cu Isus, însă fiecare întâlnire i-a determinat să le spună și altora, plini de entuziasm, despre Isus pe care îl iubeau.

În studiul de luni, intitulat „Proclamă-L pe Isus cel înviat”, cele două Marii sunt transformate la mormânt. Ultima dată când Îl văzuseră pe Isus, trupul Lui însângerat fusese luat de pe cruce. Gândește-te la disperarea lor din acele momente! Ultimele zile fuseseră peste măsură de dificile. Acum, ele se apropiau de mormânt cu teamă în inimă și neliniștite cu privire la viitor, întrebându-se cum aveau să treacă de gărzile romane și cine avea să dea piatra la o parte ca să intre în mormânt și să îmbălsămeze trupul Lui.

Spre surprinderea lor, mormântul era gol. Hristos era viu. O ființă îngerească le-a anunțat: „... A înviat, ... duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui.” Și evanghelistul continuă: „Ele au plecat repede de la mormânt, cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui” (Matei 28:6-8). În timp ce alergau să spună ce s-a întâmplat, Domnul nostru înviat S-a întâlnit cu ele și le-a spus: „Bucurați-vă! ... Duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galileea; acolo Mă vor vedea” (vers. 9,10). Vestea bună există pentru a fi împărtășită. O inimă plină de harul Său și fascinată de dragostea Lui nu poate să tacă.

Tema care se repetă în Noul Testament este despre mărturie. Cartea Faptele apostolilor este despre fapte de mărturie. Ucenicii au dat mărturie despre un Isus pe care îl cunoșteau, Unul cu care au interacționat personal. E posibil să fii un martor mincinos? Să presupunem că ești chemat la tribunal în calitate de martor al unui accident sau al unei crime. Să spunem și că nu ai fost prezent la locul faptei și ai născocit o poveste pentru a-ți susține un prieten. Ai putea fi închis pentru depunere de mărturie falsă la tribunal. Judecătorul și instanța cer doar martori care au de spus o experiență personală de la locul faptei. Ei vor martori autentici, nu impostori.

Doar un creștinism sincer și autentic poate să capteze atenția acestei generații. Dacă nu avem o experiență personală și reală cu Isus, mărturia noastră se va izbi de urechi surde. Nu putem să vorbim despre un Hristos pe care nu îl cunoaștem.

Credincioșii Noului Testament au spus și altora despre un Hristos pe care îl cunoșteau. În mesajul proclamat de Petru și Ioan se auzea ecoul realității inimilor lor convertite: „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Faptele 4:20). Înainte de cruce, Petru era un ucenic șovăitor, dar, de altfel, un om sigur pe el. Crucificarea și învierea lui Isus i-au schimbat viața. Înainte de cruce, Ioan a fost unul dintre „fiii tunetului”. Acesta nu este un calificativ pe care i-l dai unui om blând, delicat și sfios. Dar, după răstignirea și învierea lui Isus, viața lui Ioan s-a schimbat. Nici Petru și nici Ioan nu au putut să tacă; ei au fost transformați prin har și le-a făcut plăcere să vorbească despre aceasta.

Mărturia nu ne are în vedere pe noi. Nu este despre cât de răi am fost și nici chiar despre cât de buni suntem acum, după ce L-am întâlnit pe Isus. Este doar despre Isus, despre dragostea Sa, despre harul, mila, iertarea și puterea Lui veșnică de a ne mântui. Apostolul Pavel nu a obosit niciodată să mărturisească despre ce a făcut Isus pentru el, dar nici nu s-a concentrat în mod exclusiv pe cât de rău a fost el, ci s-a axat pe cât de bun a fost Dumnezeu. Roagă grupa să studieze cu atenție Faptele 26:1-28. Observă cum apostolul Pavel își împarte mărturia în trei părți: viața lui înainte de a-L cunoaște pe Isus, cum L-a întâlnit pe Isus și viața lui după aceea.

III. Aplicație

Să presupunem că ai la dispoziție doar câteva minute să vorbești cu un prieten care dorește să îl cunoască pe Isus. Ce i-ai putea povesti din experiența ta, în trei minute, unui prieten care se luptă să creadă? Ce indicii ne oferă mărturia lui Pavel în Faptele 26? Cum te ajută structura mărturiei lui să o poți spune pe a ta? Ce rol au jucat Scripturile Vechiului Testament în mărturia lui Pavel?

Scrive câte o propoziție sub fiecare din întrebările de mai jos:

Cum era viața ta înainte ca să-L întâlnești pe Isus?

La ce punct din viața ta L-ai întâlnit pe Isus?

Cum a schimbat Isus viața ta?

Dacă ai fost crescut într-o familie creștină, a existat un moment în viața ta când, în mod conștient, L-ai acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor?